

The Personhood of the Holy Spirit

Catholic and Protestant Views

by [Paul Sumner](#)

Various theologians and historians of Christianity have voiced their views about whether the Holy Spirit — as described in the Bible — is thought of as a Third member of the Godhead. That is, **do the signs of "personality" attributed to the Spirit demand that the Spirit is a separate, independent, coexistent being, other than God himself or other than the resurrected Messiah?**

In the history of Christian thought, the Holy Spirit long presented a quandary. The earliest [ecumenical creeds](#) acknowledge the "reality" of the Spirit, but do not place the Spirit on co-equal par with God (the Father) and Yeshua (the Son of God) in perfect equilateral symmetry.

At first, there was no triadic or three-in-one concept in Christian creeds, in spite of some "triadic" passages in the HB and NT (Isa 48:16; Matt 28:19; 2 Cor 13:14; Eph 4:4-6; Rev 1:4-5).

That initial uncertainty and indecision was officially overcome in later creedal councils. Students of the New Testament, however, have always questioned whether the Bible is so clear about the personhood of the Spirit: "personhood" defined as distinct identity separate from the Father and Son.

The Bible does imply the Spirit has personality and a certain independence. But it seems to stop short of giving the Spirit his (or its) due, at those times when one would expect clarity of testimony.

Here are three points of evidence:

- (1) The testimony of Yeshua himself should be central. He neither prays to nor worships the Spirit. He speaks of the Father being present with him, but not the Spirit—even though he was anointed with

De persoonlijkheid van de Heilige Geest

Katholieke en Protestantse Denkbeelden

door Paul Sumner
vertaling Marcel Achten

Diverse theologen en historici van het christendom hebben uiting gegeven aan hun opvattingen over de vraag of de Heilige Geest — zoals beschreven in de Bijbel — moet worden gezien als een derde lid van de Godheid. Dat wil zeggen; **vereisen de aan de Geest toegeschreven tekenen van "persoonlijkheid" dat de Geest een apart, onafhankelijk, gelijktijdig bestaand wezen is, anders dan God zelf of anders dan de opgestane Messias?**

In de geschiedenis van het christelijke denken, bracht de Heilige Geest lange tijd een dilemma. De eerste oecumenische geloofsbelijdenissen erkennen de "realiteit" van de Geest, maar zetten de Geest niet op gelijk niveau met God (de Vader) en Yeshua (de Zoon van God) in perfecte gelijkzijdige symmetrie.

In het begin was er geen triadisch of drie-in-één concept in de christelijke geloofsbelijdenissen, ondanks een aantal "triadische" passages in de HB en het NT (Jes 48:16; Mat 28:19, 2 Kor 13:14; Ef 4:4-6; Opb 1:4-5).

Die eerste onzekerheid en besluiteloosheid werd in latere geloofsbelijdenisraden officieel overwonnen. Studenten van het Nieuwe Testament, hebben echter altijd de vraag gesteld of de Bijbel zo duidelijk is over de persoonlijkheid van de Geest: "persoonlijkheid" gedefinieerd als aparte identiteit los van de Vader en de Zoon.

De Bijbel laat doorschemeren dat de Geest persoonlijkheid heeft en een zekere onafhankelijkheid. Maar die lijkt het niet te laten komen tot de Geest geven wat hem (of het) toekomt, op die momenten dat men duidelijkheid van getuigenis zou verwachten.

Hier volgen drie bewijspunten:

- (1) Het getuigenis van Yeshua zelf moet centraal staan. Noch bidt Hij tot, noch aanbidt Hij de Geest. Hij spreekt van de Vader die bij hem aanwezig is; maar niet de Geest—zelfs al was hij met de Geest gezalfd (Mat 3:16; Lukas

the Spirit (Matt 3:16; Luke 4:1, 18). He says the Father is "with" or "dwells in" him. Yet he is silent about the Other Person.

- My judgment is true, for I am not alone in it, but I and he who sent me. . . . He who sent me is with me; he has not left me alone. (John 8:16, 29)
  - I am not alone, because the Father is with me. (John 16:32)
  - I praise You, O Father, Lord of heaven and earth, that you hid these things from the wise and intelligent and revealed them to babes. (Matt 11:25)
- (2) In mirroring this pattern in Yeshua's life, his disciples also never pray to or worship the Spirit. The voice of the Spirit is the Voice of Yeshua, the resurrected Messiah:
- [They were] forbidden by the Holy Spirit ... the Spirit of Yeshua did not permit them" (Acts 16:6-7).
  - God sent forth the Spirit of his Son into our hearts, crying, "Abba! Father!" (Gal 4:6).
  - This shall turn out for my deliverance through ... the provision of the Spirit of Yeshua Messiah (Phil 1:19).
- See the full evidence in: [The Shepherd Messiah of Acts](#) and [The Messiah and the Spirit](#) [PDF].
- When the author of Hebrews paints a mental picture of "Mount Zion...the city of the living God, the heavenly Jerusalem," we see only "God, the judge of all" and "Yeshua, the mediator of the new covenant" (Heb 12:22-24). The Spirit is not mentioned, except in some late interpolations in the Greek text.
- (3) The heavenly beings and martyrs in the presence of God do not mention the Spirit as a third with God and the resurrected Messiah.
- "Salvation to our God who sits on the throne, and to the Lamb" (Rev 7:10).
  - "He showed me the river of the water of life...coming from the throne of God and of the Lamb" (Rev 22:1).
- Elsewhere, John writes:
- Our fellowship is with the Father and with his Son, Yeshua Messiah (1 John 1:3);
  - [T]he antichrist [is] the one who denies the Father and the Son (1 John 2:22);
  - [T]he one who abides in the teaching...has both the Father and the Son (2 John 9).

4:1, 18). Hij zegt dat de Vader "met" hem is of "inwoont". Doch hij zwijgt over de andere persoon.

- Mijn oordeel is waarachtig, want Ik ben daar in niet alleen, maar ik en hij die mij gezonden heeft. . . . Hij die mij gezonden heeft, is met Mij, hij heeft Mij niet alleen gelaten. (Joh 8:16, 29)
  - Ik ben niet alleen, want de Vader is met mij. (Joh 16:32)
  - Ik loof U, O Vader, Heer van hemel en aarde, dat U deze dingen verborg voor de wijzen en verstandigen en aan baby's openbaarde. (Matt 11:25)
- (2) Als afspiegeling van dit patroon in Yeshua's leven, bidden of aanbidden zijn discipelen ook nooit de Geest. De stem van de Geest is de stem van Yeshua, de opgestane Messias:
- [Hen werd] door de Heilige Geest verboden... de Geest van Yeshua stond hen niet toe" (Hand 16:6-7).
  - God zond de Geest van zijn Zoon in ons hart, roepend: "Abba! Vader!" (Gal. 4:6).
  - Dit zal blijken voor mijn bevrijding door ... de verlening van de Geest van Yeshua Messiah (Filip 1:19).
- Zie het complete bewijs in: [De Herder Messias van Handelingen](#) en [De Messias en de Geest](#) [PDF].
- Wanneer de auteur van Hebreëen een mentaal beeld schetst van "de berg Sion ... de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem," zien we alleen maar "God, de rechter van allen" en "Yeshua, de middelaar van het nieuwe verbond" (Heb 12:22-24). De Geest wordt niet genoemd, behalve in enkele latere inlassingen in de Griekse tekst.
- (3) De hemelse wezens en martelaren in de tegenwoordigheid van God vermelden de Geest niet als een derde, met God en de opgestane Messias.
- "De zaligheid zij onzen God, Die op de troon zit, en het Lam" (Opb. 7:10).
  - "Hij toonde mij de rivier van het water des levens ... komend vanuit de troon van God en van het Lam" (Opb. 22:1).
- Elders, Johannes schrijft:
- Onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon, Yeshua Messiah (1 Joh 1:3);
  - [Deze is] de antichrist die de Vader en de Zoon ontkent (1 Joh 2:22);
  - [Die] in het onderwijs verblijft... heeft zowel de Vader en de Zoon (2 Joh :9).

These and other passages show that the co-equivalent, triune model of "God" does not dominate the teachings of Yeshua or his disciples.

(I discuss some triadic NT passages, such as Matt 28:19, at the end of this article.) [\[Top\]](#)

The quotations below from Roman Catholic scholars are authoritative positions of the Church of Rome. The views of the Protestant scholars, however, are not necessarily the official stance of particular traditions or denominations. Nor do their views quoted here necessarily express a scholar's full range of convictions about the Spirit. The reason they are quoted is their honesty about the content **of Scripture**.

The reader will note that **Catholics** express no obligation to affirm theological unity between the Old and New Testaments. Progressive revelation from and about the Godhead and progressive understanding by the church fathers are a hallmark of Catholic belief. They do not need OT validation of either NT or later Christian doctrine.

For **Protestants**, who theoretically uphold the sufficiency of Scripture as the authoritative source of divine revelation, the Catholic position is unacceptable, because it inevitably leads to non-biblical dogma and doctrine. And yet many Protestants uphold the conclusions of the later ecumenical creeds and fully accept "catholic" doctrine regarding the Holy Spirit and his place within the triune Godhead.

The implications — and dangers — of these contradictory views are outlined below and in [Spirituality](#). [\[Top\]](#)

Deze en andere passages laten zien dat het co-equivalent, drie-enige model van "God" de leer van Yeshua of zijn discipelen niet domineert. (Ik bespreek een aantal triadische NT passages, zoals Matt 28:19, aan het eind van dit artikel.) De citaten hieronder van de Rooms Katholieke geleerden zijn gezaghebbende standpunten van de Kerk van Rome. De opvattingen van de protestantse geleerden, echter, zijn niet per se het officiële standpunt van bepaalde tradities of denominaties. Ook drukken hun hier geciteerde standpunten niet per se het hele gamma overtuigingen over de Geest van een geleerde uit. De reden dat ze geciteerd worden, is vanwege hun eerlijkheid over de inhoud **van de Schrift**.

De lezer zal opmerken dat **katholieken** geen verplichting uitdrukken om theologische eenheid tussen het Oude en het Nieuwe Testament te bevestigen. Voortgaande openbaring van en over de Godheid en voortgaand begrip door de kerkvaders zijn een kenmerk van het katholieke geloof. Ze hebben geen OT validatie van zowel NT als latere christelijke leer.

Voor **protestanten**, die in theorie vasthouden aan de toereikendheid van de Schrift als de gezaghebbende bron van goddelijke openbaring, is de katholieke stellingname onaanvaardbaar, omdat het onvermijdelijk tot niet-Bijbelse dogma's en doctrine leidt. En toch houden veel protestanten vast aan de conclusies van de latere oecumenische geloofsbelijdenissen en accepteren volledig de "katholieke" leer over de Heilige Geest en zijn plaats binnen de drie-enige Godheid.

De implicaties — en gevaren — van deze tegenstrijdige standpunten worden hieronder en in [Spirituality](#) beschreven.

Roman Catholic Views

"The teaching on the Holy Spirit developed very slowly in the faith of the Church from the indications of Scripture. Pneumatology always lagged behind Christology. This is all the more surprising because, according to Paul, the possession of the Spirit is characteristic of the justified and distinguishes him from those who are not justified. In general, Scripture speaks more of the Spirit's function in our salvation than of his nature (pp. 53-54). In Pauline theology, the

Rooms-katholieke Visies

"De leer over de Heilige Geest ontwikkelde zich zeer langzaam in het geloof van de Kerk vanuit de aanwijzingen van de Schrift. Geestenleer kwam altijd achteraan bij de leer over de persoon van Christus. Dit is des te verrassender omdat volgens Paulus, het bezit van de Geest kenmerkend is voor de gerechtvaardigde en hem onderscheidt van degenen die niet gerechtvaardigd zijn. In het algemeen spreekt de Schrift meer over de functie van de Geest in ons heil dan over zijn natuur (pp. 53-54). In de Paulinische theologie bestrijkt het

word covers a wide field and it is impossible to define exactly what Spirit (pneuma) meant to Paul (p. 55). As regards the personal nature of the Spirit, **Paul does not of course use the developed concepts of the later teaching of the Church and of systematic theology**" (p. 56). [emphasis added]
Michael Schmaus, "Holy Spirit" **Sacramentum Mundi** (1969), Vol. 3

"[Devotion to the Holy Spirit] in the Christian Era has its roots in the OT, although among the Hebrews the Spirit (*ruah*, breath, wind) was regarded more as a manifestation of the divine presence and activity than as a divine person. The operations of the Spirit (1 Corinthians ch. 14) were not uncommon in the apostolic Church, but **these provide no clear evidence of the recognition of the personal distinction of the Holy Spirit or of the tribute of a special devotion.** By the mid-4th century Catholic doctrine regarding the Holy Spirit was explained fully and clearly, but for long this resulted in no widespread popular devotion. Among the elite, however, devotion to the Holy Spirit, especially as Sanctifier, existed from early times." [emphasis added]
M.F. Laughlin, "Devotion to the Holy Spirit" **New Catholic Encyclopedia** (1967), Vol. 7, p.98
[\[Top\]](#)

"Definition: Holy Spirit, in the mystery of God's inner life, the last of the three Persons in the order of origin; he is also last in the order of revelation. His public manifestation took place at Pentecost, when the glorified Christ, by pouring his Spirit over the Spirit, ushered in a new era in the history of salvation, the era of the Spirit, or the Church era. The Spirit of God (Heb. *ruah*; Gr. *pneuma*) is well known to the Old Testament. Originally wind, breath of life, the term when applied to Yahweh refers to a divine energy, or power. God gives life through his Spirit. . . Not unlike the Word, the Spirit of God is spoken of as a Person (Is 40:13). **He is not however distinct from Yahweh.** Rather, he represents God himself, acting upon men, enlivening them and transforming them from within. When Christ spoke of the Spirit of his Father, the OT presuppositions made the divine character of the Spirit

woord een brede waaier en is het onmogelijk om precies te bepalen wat Geest (pneuma) voor Paulus betekent (p. 55). Ten aanzien van het persoonlijke karakter van de Geest, **maakt Paulus natuurlijk geen gebruik van de ontwikkelde concepten van de latere leer van de Kerk en van de systematische theologie**" (p. 56). [nadruk bijgevoegd]
Michael Schmaus, "Heilige Geest" **Sacramentum Mundi** (1969), Vol. 3

"[De devotie tot de Heilige Geest] in het Christelijke tijdperk heeft zijn wortels in het OT, hoewel onder de Hebreëen de Geest (*ruah*, adem, wind) meer gezien werd als een manifestatie van de goddelijke aanwezigheid en activiteit dan als een goddelijke persoon. De activiteiten van de Geest (1 Korintiërs hfst. 14) waren in de apostolische kerk niet ongewoon, maar **deze bieden geen duidelijk bewijs voor het erkennen van de onderscheiding als persoon van de Heilige Geest of van de hulde uit een bijzondere devotie.** Tegen het midden van 4^e eeuw werd de katholieke leer over de Heilige Geest volledig en duidelijk uitgelegd, maar lange tijd resulteerde dit niet in een wijdverspreide volksdevotie. Bij de elite echter bestond van oudsher devotie tot de Heilige Geest, in het bijzonder als Heiligmaker." [Nadruk toegevoegd]
M.F. Laughlin, "Toewijding aan de Heilige Geest" **New Catholic Encyclopedia** (1967), Vol. 7, p.98

"Definitie: Heilige Geest, in het mysterie van Gods innerlijk leven, de laatste van de drie Personen in de volgorde van oorsprong; hij is ook de laatste in de volgorde van openbaring. Zijn openbare manifestatie vond plaats op de Pinksterdag, toen de verheerlijkte Christus, door het uitgieten van zijn Geest over de Geest, een nieuw tijdperk in de geschiedenis van het heil inluidde, het tijdperk van de Geest, of het kerktijdperk. De Geest van God (Hebr. *ruah*; Gr *pneuma*). is goed bekend in het Oude Testament. Oorspronkelijk wind, adem van het leven, verwijst de term toegepast op Jahweh naar een goddelijke energie, of macht. God geeft leven door zijn Geest . . . Niet anders dan het Woord, wordt over de Geest van God gesproken als over een persoon (Jes 40:13). **Hij wordt echter niet onderscheiden van Jahweh.** Integendeel, hij vertegenwoordigt God zelf, inwerkend op mensen, ze verlevendigend en ze van binnenuit transformerend. Toen Christus over de Geest van zijn Vader sprak, maakte de OT vooronderstellingen onmiskenbaar het goddelijke

unmistakable. Not so with his personal character." [emphasis added]
J. Dupuis, "Holy Spirit" **Encyclopedic Dictionary of Religion** (1979), Vol. F-N, p. 1697

"The entire teaching of the Church regarding the Holy Spirit (the Holy Ghost), the third Person of the Blessed Trinity, is contained formally, either explicitly or implicitly, in Sacred Scripture. **Early Christian writers, the Fathers, and theologians of the Church** under the guidance of the teaching authority of the Church, **gradually made more explicit that which was contained only implicitly in the original revelation.** Thus **the infallible Church**, in the course of time, **penetrated more deeply** into and became more acutely conscious of what it possessed and, gradually, **solemnly defined its faith.** [emphasis added]
Catholics have always believed that the Holy Spirit is true God, a distinct Person of the Blessed Trinity, consubstantial with the Father and Son, eternal, and in every respect equal to the other two Divine Persons."
M. J. Donnelly, "Holy Spirit" **New Catholic Encyclopedia** (1967), Vol. 7, p.96 [[Top](#)]

Some Protestant Views

"The Israelites knew nothing of the Trinity and would not have used 'the Spirit of God' for the third person of the Trinity. In the Old Testament the 'spirit of God' is understood as an extension of the power of God."
John H. Walton **Job** (2012) [commentary on Job 33:4]

"Evidence for the divinity of the Spirit is thinner and hazier than symmetrical fifth-century trinitarian statements suggest (cf. Athanasian Creed). The Spirit is called 'God' at most once (Acts 5:3). OT passages about Yahweh are not applied to the Spirit. No ontological statements of divinity appear, as they do with regard to Christ. **And the Holy Spirit in the NT is never an object of worship or prayer.**" [emphasis added]
C. Plantinga, Jr., "Trinity," **International Standard Bible Encyclopedia** (rev. ed. 1988), Vol. 4, p. 916

karakter van de Geest. Dit is niet zo met zijn persoonlijk karakter. " [nadruk toegevoegd]
J. Dupuis, "Heilige Geest" **Encyclopedisch Godsdiens Woordenboek** (1979), Vol. F-N, p. 1697

"De hele leer van de Kerk met betrekking tot de Heilige Geest (het Heilig Geestwezen), de derde Persoon van de Allerheiligste Drie-eenheid, is formeel, expliciet of impliciet, opgenomen in de Gewijde Schrift. **Vroege christelijke schrijvers, de kerkvaders en theologen van de kerk** onder leiding van het leergezag van de Kerk, **maakten geleidelijk aan meer expliciet dat wat de oorspronkelijke openbaring slechts impliciet bevatte.** Dus **de onfeilbare Kerk drong**, in de loop der tijd, **dieper door** en werd zich scherper bewust van wat het bezat en, definieerde geleidelijk aan, **plechtig haar geloof.** [nadruk toegevoegd]
Katholieken hebben altijd geloofd dat de Heilige Geest waarachtig God is, een aparte Persoon van de Allerheiligste Drie-eenheid, één in wezen met de Vader en de Zoon, eeuwig, en in alle opzichten gelijk aan de andere twee Goddelijke Personen."
M. J. Donnelly, "Heilige Geest" **New Catholic Encyclopedia** (1967), Vol. 7, p.96

Enkele Protestantse Visies

"De Israëlieten wisten niets van de Drie-eenheid en zouden 'de Geest van God' niet hebben gebruikt voor de derde persoon van de Drie-eenheid. In het Oude Testament wordt de 'geest van God' opgevat als een uitbreiding van de macht van God."
John H. Walton **Job** (2012) [commentaar op Job 33:4]

"Bewijs voor de goddelijkheid van de Geest is zwakker en vager dan wat symmetrische trinitaire uitspraken van de vijfde eeuw suggereren (zie de geloofsbelijdenis van Athanasius). De Geest wordt hooguit eenmaal 'God' genoemd (Hand 5:3-4). OT passages over Jahweh worden niet op de Geest toegepast. Geen ontologische (zijnsleer) uitspraken over goddelijkheid duiken op, zoals ze doen met betrekking tot Christus. **En de Heilige Geest is in het Nieuwe Testament nooit een voorwerp van aanbidding of gebed.**" [nadruk toegevoegd]
C. Plantinga, Jr., "Drie-eenheid", **International Standard Bible Encyclopedia** (rev. ed. 1988), Vol. 4, p. 916

"There is nothing [in the OT] that compels us to regard the Spirit in a Trinitarian fashion. It is enough to give us pause that devout and learned Jews, making a very close study of the Old Testament with a reverent acceptance of what it says as the very Word of God, do not come to a belief in a Spirit in any way separate from the Father."

Leon Morris **Spirit of the Living God** (1960), pp. 28-29

". . . the New Testament writers are not systematic theologians; they do not attempt to define the exact relationship of the Holy Spirit to the Father or the Risen Christ. There is no clear demarcation of language . . . although the Spirit is not actually called God in the New Testament, yet the implicit belief in his divinity is undeniable; it was natural, therefore, that the Church should go on explicitly to confess the Godhead of the Spirit. But this **explicit recognition of the divinity of the Spirit did not take place for some time**; the **evolution of the Church's theology was a slow process . . .**" [emphasis added]

Alan Richardson **Creeds in the Making** (1935), pp. 115-16

[\[Top\]](#)

Implications of Quotations

The ideas expressed by these theologians and interpreters raise serious questions and lead to compass-changing implications.

On the one hand, if it is true that God's "spirit" in the Old Testament signifies God himself and not a distinct personality second to him, then what catalyst or agent of change entered into the Godhead to create and separate Another Person out of God? And why did a second Spirit of God emerge only after the Old Testament era?

On the other hand, if the Spirit in the OT is a Third Person and the ancient Hebrews knew this to be true, why haven't the Jewish people taught this all along, rather than fight so hard against it?

Christian historians (we saw above) openly admit that the Church's understanding of the Spirit evolved, that the OT prophets and even NT apostles, had no grasp of the doctrine of "the Third Person." These authorities say that only under the guiding hand of that Third Person has the Church been led to this conclusion.

"Er is niets [in het OT] dat ons dwingt om de Geest in een Drievuldigheidvorm te zien. Het is genoeg om ons tot nadenken te brengen dat vrome en geleerde Joden, die een zeer nauwgezette studie van het Oude Testament maken met een eerbiedige aanvaarding van wat geldt als het Woord van God, niet tot een geloof in een Geest komen die op enigerlei wijze van de Vader gescheiden is."

Leon Morris **Geest van de levende God** (1960), blz. 28-29

". . . De Nieuwe Testament schrijvers zijn geen systematische theologen; zij proberen niet om de precieze relatie van de Heilige Geest tot de Vader of de Verrezen Christus te definiëren. Er is geen duidelijke afbakening van de taal . . . hoewel de Geest in het Nieuwe Testament niet echt God genoemd, valt het impliciete geloof in zijn goddelijkheid toch niet te ontkennen; het was natuurlijk, daarom dat de kerk zou moeten doorgaan met expliciet de Godheid van de Geest te belijden. Maar deze **expliciete erkenning van de goddelijkheid van de Geest gebeurde een tijdlang niet**; de **evolutie** van de theologie van de kerk **was een langzaam proces** ... "[nadruk toegevoegd]

Alan Richardson **Creeds in the Making** (1935), pp. 115-16

Gevolgen van de Citaten

De ideeën van deze theologen en vertalers roepen serieuze vragen op en leiden tot grensverleggende gevolgen.

Aan de ene kant, als het waar is dat Gods "geest" in het Oude Testament God zelf betekent en niet een aparte persoonlijkheid aan hem ondergeschikt, welke procesversneller of veranderingbewerker kwam dan in de Godheid om een andere persoon uit God te creëren en af te zonderen? En waarom dook een tweede Geest van God pas op na het Oude Testament tijdperk?

Aan de andere kant, als de Geest in het OT een Derde Persoon is en de oude Hebreërs wisten dat dit waar is; waarom heeft het Joodse volk dit al die tijd niet geleerd, in plaats van er zo hard tegen te vechten?

Christelijke historici (zagen we hierboven) geven openlijk toe dat het begrip van de Kerk over de Geest evolueerde, dat de OT profeten en zelfs NT apostelen, geen begrip hadden over de leer van "de Derde Persoon." Deze autoriteiten stellen dat alleen onder de leidende hand van die Derde Persoon de Kerk tot deze conclusie werd gebracht.

If this is true, then **the testimony of Yeshua must be theologically inadequate**, is it not? For if the "Spirit" with which God anointed him was indeed a Third member of the Godhead, the response of Yeshua to that person is, frankly, rather irreverent. He never talks to him or prays to him or seeks his counsel. When he refers to "us," he means his Father and himself. And he teaches that "eternal life" is found in knowing his Father, "the only true God," **and** the one whom he sent: Yeshua himself (John 17:3).

Why was Yeshua silent about the Other Person? Did Yeshua completely miss the whole point of God's gift of the other Person to him? Did he not understand that he had been endowed with another Presence — his successor, the church's future "Lord and Life-giver" (Nicene Creed)?

Was Yeshua not in full grasp of Christian doctrine?

Put another way:

Was Yeshua called the *Christos*, the Anointed One, because God placed on him the Third Person — or because the Father gave him his power to heal and resist sin, his holy nature, and his word-producing, instructing Breath — all definitions of *ruach* (spirit) in the OT?

In addition to all these provocative passages, we must also consider the texts in which the Father, Son, and Spirit are mentioned in a triune pattern. Some of these include Matthew 28:19, 2 Corinthians 13:14, and Revelation 1:4-5.

Each passage must be carefully studied in context, but two conclusions can be drawn about each.

(1) A triune grouping does not imply or require we see a Trinity. Note the triune patterns in 1 Tim 5:21 [God, Messiah Yeshua, the chosen angels] and Rev 3:5 [Yeshua, the Father, the Father's angels].

(2) None of these triadic texts says the Three are united into one Godhead. In fact, they actually distinguish "God" from Jesus and the Spirit. One verse (in some Bibles) does describe a divine Unity among the Three ([1 John 5:7](#)). But this passage has been shown to be a fraudulent insertion by Catholic scribes.

Als dit waar is, dan **moet het getuigenis van Yeshua theologisch tekortschieten**, is het niet? Want als de "Geest" waarmee God hem zalfde inderdaad een Derde lid van de Godheid was, is de reactie van Yeshua naar die persoon, eerlijk gezegd, nogal oneerbiedig. Hij praat nooit met hem of bidt nooit tot hem of zoekt nooit zijn raadgeving. Wanneer hij het over "ons" heeft, bedoelt hij zijn Vader en zichzelf. En hij leert dat "eeuwig leven" te vinden is in het kennen van zijn Vader, "de enige ware God," en degene die hij zond: Yeshua, hijzelf (Joh 17:3). **Waarom zweeg Yeshua over die Andere Persoon? Wist Yeshua helemaal niet waar het bij Gods gave van de andere Persoon aan hem over ging? Hij begreep niet dat hij met een andere Aanwezige — zijn opvolger was begiftigd, de toekomstige "Heer en Leven gever" van de kerk (Geloofsbelijdenis van Nicea)? Had Yeshua geen goed zicht op de christelijke leer?**

Stel het anders:

Werd Yeshua de *Christos* genoemd, de Gezalfde, omdat God op hem de Derde Persoon legde — of omdat de Vader hem zijn kracht gaf om te genezen en zonde te weerstaan, zijn heilige natuur, en zijn woordvoortbrengende, instruerende Adem — alle *roeach* (geest) definities in het OT?

Naast al deze provocerende passages, moeten we ook rekening houden met de teksten waarin de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in een drie-enig patroon worden genoemd. Enkele van deze zijn Mattheüs 28:19, 2 Korintiërs 13:14 en Openbaring 1:4-5.

Elke passage moeten zorgvuldig in de context worden bestudeerd, maar over elke kunnen twee conclusies worden getrokken.

(1) Een drie-enige groepering wil niet zeggen of eist niet dat we een drie-eenheid opmerken. Let op de drie-enige patronen in 1 Tim 5:21 [God, Messias Yeshua, de uitverkoren engelen] en Opb 3:5 [Yeshua, de Vader, de engelen van de Vader].
(2) Geen enkele van deze triadische teksten zegt dat de Drie in één Godheid verenigd zijn. In feite onderscheiden ze eigenlijk "God" van Jezus en de Geest. Eén vers (in sommige Bijbels) beschrijft een goddelijke eenheid tussen de drie (zie de studie van 1 Joh 5:7). Maar het is aangetoond geworden dat deze passage een frauduleus invoeging is van katholieke schriftgeleerden.

The Immersion Command at the end of Matthew (28:19) does refer to the single "name" of the Three. But elsewhere in the NT, the Jewish apostles do not explicitly follow this command (Acts 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Rom 6:3; Gal 3:27; 1 Cor 1:13, 15). Instead, they immerse people in the "name of Yeshua" not the Triad. This suggests they either never heard of it or they understood Yeshua's words to mean something else. This is a serious issue. Not all historians believe the words were originally spoken by Yeshua. And in the earliest post-NT church, immersion was done in either the name of Yeshua or in the name of the Three.

- [Paul Sumner](#)

De doopopdracht aan het eind van Mattheüs (28:19) verwijst naar de afzonderlijke "naam" van de Drie. Maar elders in het NT, volgen de Joodse apostelen deze opdracht niet expliciet (Handelingen 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Rom 6:3; Gal 3:27; 1 Kor 1:13, 15). Ze dopen mensen daarentegen in de "naam van Yeshua" niet van de Drieëenheid. Dit suggereert dat ze er ofwel nog nooit van gehoord hebben of dat ze begrepen dat Yeshua's woorden iets anders betekenen. Dit is een ernstige zaak. Niet alle historici geloven dat de woorden oorspronkelijk door Yeshua werden gesproken. En in de eerste na-NT kerk, werd ofwel gedoopt in de naam van Yeshua of in de naam van de Drie.

- Paul Sumner

[\[Top\]](#)

hebrew-streams.org